

DOMSTOLENS BESLUT
(femte avdelningen)
den 28 april 1998 *

I mål C-116/96 REV,

Reisebüro Binder GmbH,

angående resning beträffande domstolens dom av den 6 november 1997 i mål C-116/96, Reisebüro Binder (REG 1997, s. I-6103),

meddelar

DOMSTOLEN(femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Gulmann samt domarna J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (referent) och P. Jann,

generaladvokat: A. La Pergola,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

* Rättegångsspråk: tyska.

följande

Beslut

- 1 Reisebüro Binder GmbH (nedan kallad Binder) har genom två ansökningar av den 15 december 1997 respektive 29 januari 1998, vilka inkom till domstolens kansli den 2 februari samma år, i enlighet med artikel 41 i EG-stadgan för domstolen ansökt om resning beträffande domstolens dom av den 6 november 1997 i mål C-116/96, Reisebüro Binder (REG 1997, s. I-6103).

- 2 Domstolen besvarade i den domen en tolkningsfråga som Bundesfinanzhof hade ställt med tillämpning av artikel 177 i EG-fördraget om tolkningen av artikel 9.2 b i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28). Frågan hade uppkommit i en tvist mellan Binder och Finanzamt Stuttgart-Körperschaften med avseende på fastställandet av beskattningsunderlaget för mervärdesskatt på transporttjänster som tillhandahålls inom ramen för internationella paketresor.

- 3 Efter att ha inlämnat sin första ansökan, meddelade domstolens kansli Binder att, såsom uttryckligen framgår av beslut av den 5 mars 1986 i mål 69/85, Wünsche (REG 1986, s. 947; svensk specialutgåva, häfte 8, punkt 14), artikel 41 i EG-stadgan för domstolen inte är tillämplig på domar i mål om förhandsavgöranden. Sökanden inkom emellertid med en ny ansökan och yrkade att domstolen skulle
 - överlämna de båda ansökningarna om resning till de övriga parterna i tvisten samt till generaladvokaten, för att dessa skulle inkomma med synpunkter,

- bifalla ansökan om resning och påbörja en ny prövning av målet, med beaktande av synpunkter som redan har framförts inom ramen för det skriftliga förfarandet och av det komplement som utgörs av utkastet till muntlig framställning som finns bilagd ansökan,
- meddela en ny dom i enlighet med bestämmelserna i rättegångsreglerna,
- meddela ett beslut om ett eventuellt avslag på den nya ansökan om resning.

4 Till stöd för sina yrkanden har Binder bland annat åberopat omständigheten att domstolen, då den prövade begäran om förhandsavgörande, inte var fullständigt informerad om föremålet för tvisten i målet vid den nationella domstolen, eftersom sökandens "ombud nr 2" inte hade lämnat in de skriftliga synpunkterna från sökandens "ombud nr 1". Binder hävdar även att varken artikel 41 i EG-stadgan för domstolen eller artikel 98—100 i rättegångsreglerna innehåller någon begränsning eller något undantag och att dessa bestämmelser följaktligen skall anses tillämpliga på samtliga domstolens avgöranden, däribland dem som ges i mål om förhandsavgörande.

5 Artikel 92.1 i rättegångsreglerna har följande lydelse: "Om det är uppenbart att domstolen saknar behörighet att pröva viss sak eller att talan inte kan tas upp till prövning, kan domstolen, sedan generaladvokaten hörts, fatta ett motiverat beslut utan ytterligare behandling."

6 Såsom domstolen har påpekat i punkt 14 i sin dom i det ovannämnda målet Wünsche, uppräknas i artikel 38—41 i EG-stadgan för domstolen uttömmande de

särskilda rättsmedel som ger möjlighet att ifrågasätta rättskraften hos domstolens domar, och dessa bestämmelser är inte tillämpliga på domar i mål om förhandsavgöranden, eftersom det inte finns några parter i sådana mål.

- 7 Det skall erinras om att genom artikel 177 i fördraget upprättas ett direkt samarbete mellan EG-domstolen och de nationella domstolarna, där parterna endast ges möjlighet att yttra sig inom den rättsliga ram som uppställts av den nationella domstolen (se i det avseendet beslut av den 18 oktober 1979 i mål 40/70, Sirena, REG 1979, s. 3169).
- 8 Inom de gränser som fastslås i artikel 177 i fördraget, är det således endast de nationella domstolarna som skall avgöra innehållet i och föremålet för en eventuell begäran om förhandsavgörande till domstolen. Det är likaså endast dessa domstolar som skall avgöra om de anser att de har fått en tillräcklig förklaring på problemen i fråga genom svaret på deras begäran om förhandsavgörande eller om de anser det vara nödvändigt att ånyo vända sig till domstolen. Parterna i det nationella målet kan således inte åberopa artikel 40 i EG-stadgan för domstolen eller artikel 102 i rättegångsreglerna för att begära en tolkning av domar som meddelats i enlighet med sagda artikel 177 (beslutet i det ovannämnda målet Sirena).
- 9 Parterna kan heller inte åberopa artikel 41 i EG-stadgan för domstolen eller artikel 98—100 i rättegångsreglerna för att ansöka om resning beträffande domar som har meddelats under sådana omständigheter. Endast den nationella domstol till vilken en sådan dom riktas kan, i förekommande fall, inkomma med nya uppgifter som vid en bedömning skulle kunna leda till att en redan ställd fråga gavs ett annat svar (beslutet i det ovannämnda målet Wünsche, punkt 15).
- 10 Därav följer att det är uppenbart att ansökan om resning inte kan tas upp till prövning och den skall följaktligen avvisas i enlighet med artikel 92.1 i rättegångsreglerna.

Rättegångskostnader

- 11 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom det inte finns någon svarande, skall resningssökanden, som tappat målet, bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN
(femte avdelningen)

följande beslut:

- 1) Ansökan om resning avvisas.
- 2) Reisebüro Binder GmbH skall bära sin rättegångskostnad.

Luxemburg den 28 april 1998

H. Jung

Justitiesekreterare

C. Gulmann

Ordförande på femte avdelningen